

Gabrijela Sečkar

Druženje v Domu starejših Rakičan

V Pokrajinski in študijski knjižnici Murska Sobota smo pred več kot desetletjem začeli z obiski knjižničarja v Domu starejših Rakičan, kasneje še v enoti Center za starejše Murska Sobota (od leta 2009). Ta naša srečanja smo izvajali enkrat mesečno, datum izvedbe smo prilagodili udeležencem srečanja. Ker smo se vsakokrat družili s knjigami, sem to poimenovala naše druženje s knjigami.

Spomnim se, kako sem na prvem druženju bila polna pričakovanj, kajti delati s starostniki je nekaj posebnega, saj so v skupini ljudje različnih zmožnosti. Zame je bilo to nekaj novega, a hkrati mi je dalo veliko koristnih napotkov za življenje. Človek začne gledati na življenje z več plati. Starost nam je vsem neizogibna, vse nas čaka. V tem obdobju in v tem okolju potrebujejo oskrbovanci oz. starostniki toplo besedo, prijazen pristop, razumevanje. Našega druženja so se v večini udeleževale ženske, a se je med njimi znašel tudi kakšen moški, včasih več. Ženske so jim z veseljem prisluhnile, bili smo jih vsi veseli, vsako mnenje nam je bilo dragoceno. V tem okolju je pomembno, da so prisotni ljudje obeh spolov.

Srečevali smo se dopoldan ob 10. uri. Knjige so bile naše spremljevalke, ki so nam pomagale pri različnih temah. V sproščenem vzdušju in vodenju so obujali spomine na mladost, družino, praznike, rojstni kraj, prijatelje ... O vsem tem so

znali veliko povedati. Predstavila sem jim knjige, ki smo jih uporabili na druženju. Tisti, ki so bili bralci, in tisti, ki so še bralci, so marsikatero knjigo prepoznali.

Vsak udeleženec srečanja mora biti viden in slišan; nekateri skoraj niso hoteli biti slišani. Njihove življenjske zgodbe so bile različne, marsikaj so znali povedati o sebi, o svojem življenju. Na žalost pa mi knjižničarji nismo imeli dovolj časa, da bi jim lahko v celoti prisluhnili.

Naše skupine so štele od 10 do 15 udeležencev. Obravnavali smo različne teme, kot so zdravje, starost, medgeneracijski odnosi, vrednote, ljubezen, pregovori, vzgoja, narava ... To pomeni, da smo o vsaki temi razpravljali, razmišljali, iskali odgovore, izluščili sporočilnost. Vsa naša druženja so bila literarno obarvana. Nismo pozabili na praznike in običaje v naši državi; nekateri so se spomnili še pesmi iz osnovne šole. Znali so uporabiti veliko starih prekmurskih besed, bogatili smo besedni zaklad. Vmes smo posegli še po poeziji (T. Pavček, N. Maurer, S. Kosovel, K. Destovnik Kajuh, J. Menart idr.). Poskusili smo potegniti glavno nit v pesmi. Zanimale so jih kratke zgodbe, pregovori, basni, pravljice za odrasle, poučne zgodbe, razne zanimivosti o znanih osebnostih ...

Vsakega obiska so bili/so veseli. Zavedam se, da potrebujejo prijazen pristop. Zelo sem bila zadovoljna, ko sem videla, da jih zanimajo različne teme. Priznam, da sem imela občutek, da so starostniki v tej instituciji umirjeni, sproščeni, prijazni. V marsičem so odvisni od drugih, a najtežje je ljudem invalidom (invalidski voziček). Težko je tudi ljudem, ki imajo resne težave z zdravjem. Moram povedati, da za njih zaposleni zelo dobro skrbijo, vsaj kar so videle moje oči in slišala moja

ušesa. V mesecu juniju, ko smo se srečali, smo zaključili s pesmijo Toneta Pavčka *Nekaj je v zraku*.

Teh srečanj ne bom nikoli pozabila, kajti vsako je bilo enkratno, neponovljivo, sproščeno. Za slovo smo si podarili nasmeh in pomahali v pozdrav.

*Nekaj je v zraku.
Lepega. Nežnega.
Mimobežnega.
Nekaj je v zraku.
Čuti se. Sluti.
Kot dih in drget.
Kot šum in šepet
v slednji minuti.*

*Nekaj je v zraku.
Kot vonji cvetlic,
kot lučke kresnic
svetlečih po mraku.*

Tone Pavček